

Тајна сахарске пустиње

Некада давно у сахарској пустињи постојала су два краљевства. Хафатски краљ Фарат победио је у борби за превласт. Дарвански краљ био је принуђен да са својом породицом избегне на Средоземно море. Најмлађи принц Азиз је након десет година одлучио да крене пут планиског венца Атлас јер је хтео да створи ново краљевство иза планина. Са собом је повео слуге, камиле и доброг пријатеља Берета. Једног дана наишли су на велику оазу. Приближили су се и видели пустињску лисицу.

- Дај ми лук и стрелу! - рече Азиз.

- Требало би нам хране, нестало је залиха. Ако је погодите, биће довољно да нахранимо све! - усхићено одговори Берет.

Азиз је одапео стрелу, али лисица у последњи час побеже.

- Баш немам среће! - рече Азиз љутито.

- Не брините Ваше величанство, други пут ћете је погодити - одговори му Берет.

Данима су ходали прелазећи врхове пешчаних дина. Једног дана наиђоше на лисицу како пије воду у оазу, па се стадоше договарати шта да ураде.

- Полако јој приђи и покушај да је ухватиш - рече Азиз.

У том тренутку лисица се створи испред Азиза.

- Молим вас, немојте ме појести - уплашено рече лисица.

Азиз и Берет се зачудише, па је упиташе:

- Како знаш да причаш?

Сва уплашена лисица им одговори:

- Ја сам хафатска принцеза Фирузе, ћерка краља Фарата. Мене је зла вештица претворила у лисицу и протерала ме у пустињу да се не вратим жива свом оцу. Хтела је да се освети краљу што је протерао из хафатског краљевства. Сазнао је да се бави црном магијом и да је украла драги камен хафатске краљице намењен мени. Онда је вештица зачарала и змаја који живи у пећини на планини и однела му драги камен да га чува и никоме не да. Молим те, помози ми да се вратим у краљевство и мој отац ће ти дати награду.

- Како ће твој отац поверовати да си ти његова ћерка? – упита Азиз.

- На врховима планине Атласа налази се пећина у којој је драги камен. Ако успеш да га узмеш и ставиш га мени око врата, чаролија ће се прекинути и претворићу се у принцезу - лисица одговори.

Азиз је морао да савлада многе препреке пуне опасности. Пео се преко стрмих падина Атласа, све до врха где га је чекао змај који је чувао драги камен. Успут сретe неко чудно биће. То беше номад - дух заштитник који је чекао много година да се баш принц попне на Атлас и победи змаја. Кад је био млад, отишао је на планине у потрази за новом кућом, а зачарани змај га је убио јер није никоме дозвољавао да пређе врх. Номад је сада знао све змајеве тајне и рече младићу:

- Пронашао сам пре много година овај чаробни штап који је теби намењен. Мораш га чврсто држати и окренути врх штапа змају право у очи.

Азиз уради како му је номад рекао, упери врх штапа змају у очи и змај паде у дубок сан. Азиз узе драги камен са земље и пожури да га однесе принцези.

- Овај камен ставићу ти око врата када дођемо пред твог оца - рече Азиз лији.

Пред сам улазак у замак један од стражара препозна Азиза и потеже стрелу ка њему. Фирузе то виде па рече Азизу:

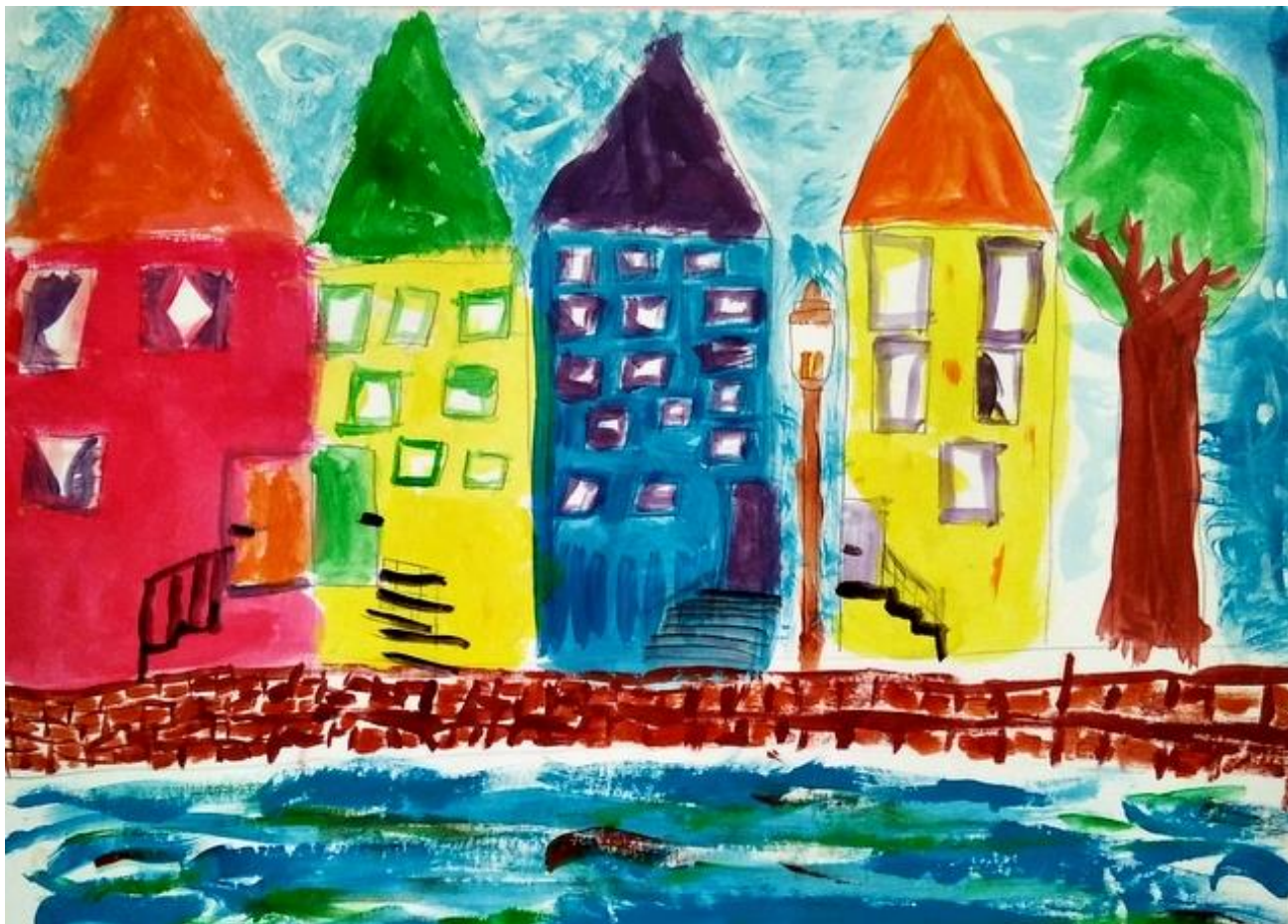
- Стави ми драги камен око врата, брзо.

Он тако уради. Краљ који је све гледао са своје терасе, видео је да од лисице постаје принцеза, његова зачарана ћерка Фирузе. Да би се захвалио принцу Азизу, краљ му је дозволио да уједини оба краљевства и да управља њима. Азиз и Фирузе живели су срећно до краја живота са много своје деце.

Мађионичар у потрази за љубављу

Некада давно, у 20. веку, живео је мађионичар Стеван. Он је имао плаву косу и зелене очи. Волео је да носи одело необичних боја - црвено са белим пругама. На глави је носио цилиндар исте боје. Свакога дана је одлазио у град на рођендане и забављао децу својом магијом. Деца су га просто обожавала. Лако је склапао пријатељства, али није имао срећу у љубави. Девојка коју је волео, отишла је са другим мађионичарем и он је решио да се више не заљубљује. Имао је кућног љубимца, папагаја Кикија, чије је перје било у разним бојама и много је био несташан и много је брбљао. Није волео да буде у кавезу, него је ишао са Стеваном и седео на његовом рамену или летео у његовој близини.

Једног дана је добио позив да иде на конгрес мађионичара у Холивуд. Наравно, повео је и папагаја Кикија. Тамо је упознао Џона, веома познатог мађионичара, кога су неки сматрали чаробњаком. Дружили су се и разговарали о триковима.

Маша Зарић III:

Стевану се много свиђао Лос Анђелес и решио је да неко време остане тамо да живи. Брзо је почео да организује рођенданске прославе и забављао је децу и њихове родитеље. Сваког дана се шетао кроз парк близу свог стана. Било је летње поподне када је на клупи приметио прелепу девојку дуге црне косе и плавих крупних очију. На први поглед се заљубио. Чудио се сам себи, јер је мислио да му се то никад више неће десети. Знао је да нешто мора да уради. Убрао је ружу и сео је поред девојке. Дао јој је цвет и рекао јој да је веома лепа и да се заљубио у њу. Шармирао је девојку и неколико наредних дана провели су заједно. Љубав је била обострана. Девојка се звала Лејла и знала је да је Стеван прави момак за њу јер је поред њега била срећна и стално је била насмејана.

После неколико недеља Стеван је упознао Џона са својом девојком. Џона је очарала њена лепота и истог трена се заљубио. Наравно, то није смео да каже јер би се Стеван наљутио.

Ипак, Џон је смишљао како да се допадне Лејли. Направио је чаробни напиток и када су били заједно у кафићу, Џон је тајно сипао Лејли напиток у шејк. После тога она се променила – као да више није била срећна и није јој је свиђао Стеван. Рекла му је да не жели да се са њим више виђа и почела је да излази са Џоном.

Стеван је био веома тужан. Причао је наглас сам са са собом и чудило се како се Лејла тако променила. Одједном, Кики је слетео на његово раме и почео да говори:

- Ја знам шта се десило. Твој пријатељ је зачарао девојку. Сипао јој је напиток у шејк.

- Како? Када?

- Прекјуче. Ти си разговарао телефоном док је Џон ишао по шејк. Тада је сипао напиток.

Стеван је тек тада схватио да прича са папагајем.

- Кики, да ли стварно умеш да говориш?

- Наравно. Ја сам мађионичар међу папагајима и тебе сам изабрао да будеш мој пријатељ.

- Кики, шта да радим?

- Сети се свега што си учио у школи за чаробњаке и мађионичаре и направи напиток који ће поништити дејство Џоновог.

Стеван је размишљао шта је могао Џон да уради и онда је направио смешу која делује на супротан начин. Кики је одлетео до Лејлиног стана и чекао да види где ће ићи. Кад је стигла у ресторан да се види са Џоном, Кики је отишао по Стевана. Њих двојица су се сместили поред шанка и чекали да Лејла и Џон наруче пиће. И док је бармен припремао коктеле, Кики је залепршао крилима поред његове главе. Бармен се окренуо и махао рукама док је Стеван сипао напиток у Лејлино пиће.

Лејла је оставила празну чашу на сто и осећала се веома чудно. Џон је причао како је воли, а она се питала зашто уопште седи са њим и где је Стеван. Онда је Стеван пришао и и испричао јој шта се десило. Џон је почео да се извињава, али га они нису слушали, него су изашли из ресторана. Загрлили су се. Били су веома срећни и решили су да се венчају.

Недељу дана касније шетали су у свом парку. Лејла је у руци држала торбу. Одједном је на скејту пројурio неки младић и отео јој торбу из руке. Лејла и Стеван су покушали да га стигну, али је већ био далеко. Онда су приметили да је нагло стао, као да се скејт сам зауставио, пао је, а неки човек је узо торбу. Када су пришли, схватили су да је то Џон. Стевану је било јасно зашто су Џона звали чаробњак, могао је да помера ствари својим мислима. Тако је зауставио младићев скејт.

Џон је рекао да је дошао у парк да се опрости од њих. Било му је жао што је преварио Лејлу и Стевану и тако изгубио пријатеље. Решио је да иде из града. Лејла и Стеван су му опростили и рекли да не треба да иде. Џон је остао, дружили су се и два мађионичара су радила заједно.

Краљевић и Даги

У малом краљевству, негде на крају света, живео је краљевић са својим верним псом Дагијем. Даги је био далматинац са прелепом белом длаком и сјајним црним пегам и репом.

Краљевић је био проналазач. Ништа га у краљевству није занимало осим радионице и вољеног Дагија. Својим алатом који је брижно скупљао а неки комад и сам осмислио и направио, могао је да створи све што би замислио.

Даги је за разлику од краљевића, луњао по читавом краљевству. Познавао је сваки његов део. Није било живог створа, ни травке ни цвета који га није познавао и волео. После сваке авантуре дотрчао би задихан до краљевића. Махао би репом, миловао својом главом краљевићеве вредне руке и гледао би га својим тамно браон очима као да жели да му исприча све што је тога дана доживео.

Једнога дана док је грлио свог задиханог пса, краљевић помисли: „Зашто не бих направио огрлицу која псећи лавез претвара у људски говор“. Идеја га је толико опчинила да се одмах бацио на посао. Радио је недељама али је коначно завршио. Ставио је малу направу око Дагијевог врата и укључио машину коју је направио. Непознат глас почео је да прича о краљевству, људима које је сретао, птицама са којима је разговарао. Краљевић се загледао у очи свог јединог пријатеља које су га гледале са истим познатим сјајем и тада му непознат глас рече да жели да постане човек. Краљевић упита: „Зашто желиш да будеш човек?“ „Да бих ти показао све што сам видео“, одговорио је Даги и објаснио да је срео чаробњака који је разумео његове мисли и који му је рекао да ће постати човек ако испуни три задатка.

Први задатак је био да донесе чаробњаку нешто што никада пре није видео. Краљевић се на то насмеја и рече: „Погледај око себе. Па ово сам све ја створио. Изабери шта год пожелиш и носи. Сигуран сам да ће бити нешто што никад није видео.“ Даги радосно замаху репом, узме један предмет који се брзо вртео и светлуцао када се кроз мали отвор провуче нешто што је краљевић назвао „лансер“ и брзо повуче назад. Што се брже „лансер“ повуче назад, то се вртешка дуже вртела.

Други задатак био је да му донесе храну коју никада пре није пробао. Краљевић се насмеја, приђе једном великом необичном сандуку из кога се осетила страшна хладноћа када га је отворио и рече: „Ово је вода помешана са нарком који расте у нашој башти и медом који праве пчеле. Направио сам је у облику мача мога оца. Мораћеш бити брз да чаробњак проба пре него што се опет претвори у воду.“ Даги отрча.

Трећи задатак је био да му донесе нешто што ће га за тили час пребацивати са једног места на друго. Краљевић се замисли. Размишљао је и размишљао. Затворио се у радионицу и није излазио три дана. Даги је чуо куцкање, стругање, шкрипање и на крају је краљевић изнео комад дрвета, лепо обликованог, шареног, који је испод имао четири ваљка. Ово нека се зове „скејт“ рече краљевић, стаде ногама на дрво и одјуре таквом брзином да га је Даги једва стигао.

Из шуме је у правцу двора корачао непознат младић. Нико га до тада никада није видео. Ишао је сигурним кораком. Поред њега, машући весело репом, ходала је далматинка, са предивном белом длаком, белим репом, дугим црним трепавицама и понеком сјајном црном пегом. Ходали су тако једно поред другог као да су одувек заједно. Младићу је рекла да се зове Сара. У тренутку је био збуњен како то да је разумео, али се врло брзо свега сетио. Заједно су ушли у радионицу. Краљевић их погледа када младић рече: „Најдражи мој пријатељу, помози ми да поново постанем оно што сам био“. Краљевићу је све било одмах јасно. Само се насмејао и почео са радом.

Пепељуга у 21. веку

Недавно је на локалној телевизији емитован прилог о породици која се налазила у тешкој материјалној ситуацији. Чланови породице су мама Љубица, тата Мирко и три прелепе ћерке - Ана, Јана и Сара. Сви су вредно радили на производњи органске хране и сав новац су уложили у прављење стакленика. Имали су довољно хране, али је кућа у којој су живели била стара и у веома лошем стању. У граду, недалеко од села у којем је живела петочлана породица, живео је

Марко, младић из имућне породице, сниматељ који је био и познати јутјубер. Мајка Ива и отац Јован били су веома поносни што је њихов син јединац тако вредан и успешан. Имао је много пријатеља и био је омиљен у друштву. Ове године је почео да организује добротворне акције. Због природе свог посла Марко је проводио много времена гледајући разне прилоге које телевизије стављају на јутјуб канал и тако је видео причу о породици Милић из оближњег села.

Марко је желео да им помогне и организовао је акцију за уређење њихове куће – послао је екипу мајстора и набавио сав потребни материјал. Породица је била веома зачуђена и срећна, захвалили су се младићу и позвали га у посету. Када су радови завршени, Марко је отишао у њихов дом. Суспрет је био веома дирљив, разговарали су, попили кафу и појели колач који је Љубица специјално за ту прилику направила.

Возећи се назад у град, Марко је много размишљао о Јани која му се веома допала. Онда се сетио своје веренице Кристине. Његови родитељи су били задовољни што је одлучио да се ожени Кристином, она је била ћерка Јовановог пословног пријатеља, познавали су се целог живота и обе породице су мислиле да је то најбољи избор за двоје младих. Питао се да ли је стварно заљубљен у Кристину или је само прихватио да је она његова девојка, па затим и будућа жена.

Припреме за венчање су биле у току, Кристина је покушавала да Марка укључи у њих, а он је то избегавао и правдао се гомилом посла који га чека. Све више је мислио о Јани. Једног дана је срео на телевизији када је снимао емисију о животу младих на селу. Јана је била једна од гошћи и причала је о производњи органске хране. Након емисије отишли су на кафу. Било им је веома лепо, обоје су волели исте књиге и филмове, смејали су се истим шалама. И Јани се свиђао Марко, али је знала да се ускоро жени и није желела да уопште размишља о вези са њим. Марко је питао да се поново виде, али је она одбила.

Дошао је дан венчања. Јован и његов пријатељ су позвали много гостију желећи да покажу колико су моћни. Међу њима су биле и Јана и њене сестре. Догађај је започео великим плесом након кога би уследило само венчање. Марко је плесао са Кристином и угледао је Јану. Схватио да не жели да се ожени Кристином, већ прелепом Јаном. Непрестано је гледао у њу, и док тако занесено није скидао поглед са ње, вереница је то приметила и веома се увредила.

- Зашто тако гледаш ту девојку? – питала је.

- Како? – рекао је Марко нервозно.

- Као да ти се веома свиђа.

- Познајем је, па сам хтео да је поздравим.

- Знаш ко је. Сад ми је јасно зашто си се променио од кад си био у посети тој породици.

Теби се она свиђа. Желиш ли ти да се венчамо?

Марко је ћутао. Кристина је застала, окренула се и напустила прославу.

Венчање је отказано, Кристина и Марко су закључили да, уствари, нису заљубљени једно у друго и званично су раскинули. Маркови родитељи су били љути и разочарани. Биле су потребне две недеље да им објасни како је и због чега до овога дошло, али су разумели да је њихов син заљубљен у другу девојку.

Марко је звао Јану да јој саопшти лепу вест – да је заљубљен у њу, али она се осећала кривом за његово пропало венчање и није хтела да се јави. Ништа Марку тада није било јасно, али му је Јана све лепо појаснила у неколико порука. Размишљао је шта треба да уради како би му поверовала да је стварно воли и да жели да се ожени њом.

Решио је да направи филм о њој. Организовао је снимање о гајењу органске хране и отишао је у село. Договорио се са њеним родитељима да екипа снима њихове активности током једне седмице како би се промовисало коришћење хране коју они производе. Било је више камера које су заиста правиле емисију, а он је снимао само Јану у и док је у пластенику и док спрема храну, кад седи и чита... Онда је све то склопио и направио један прелеп филм који показује колико је Јана вредна, лепа, паметна и радосна девојка. Објавио га је на свом каналу као део емисије о целој породици и много људи га је гледало. Јана је видела филм који ју јако гануо. Јавила се Марку, видели су се у граду и о свему попричали. Било им је јасно да су једно за друго.

О својој је љубави Јана је прво обавестила своју породицу, а потом и пријатеље. Прича о њима нашла се на свим друштвеним мрежама.

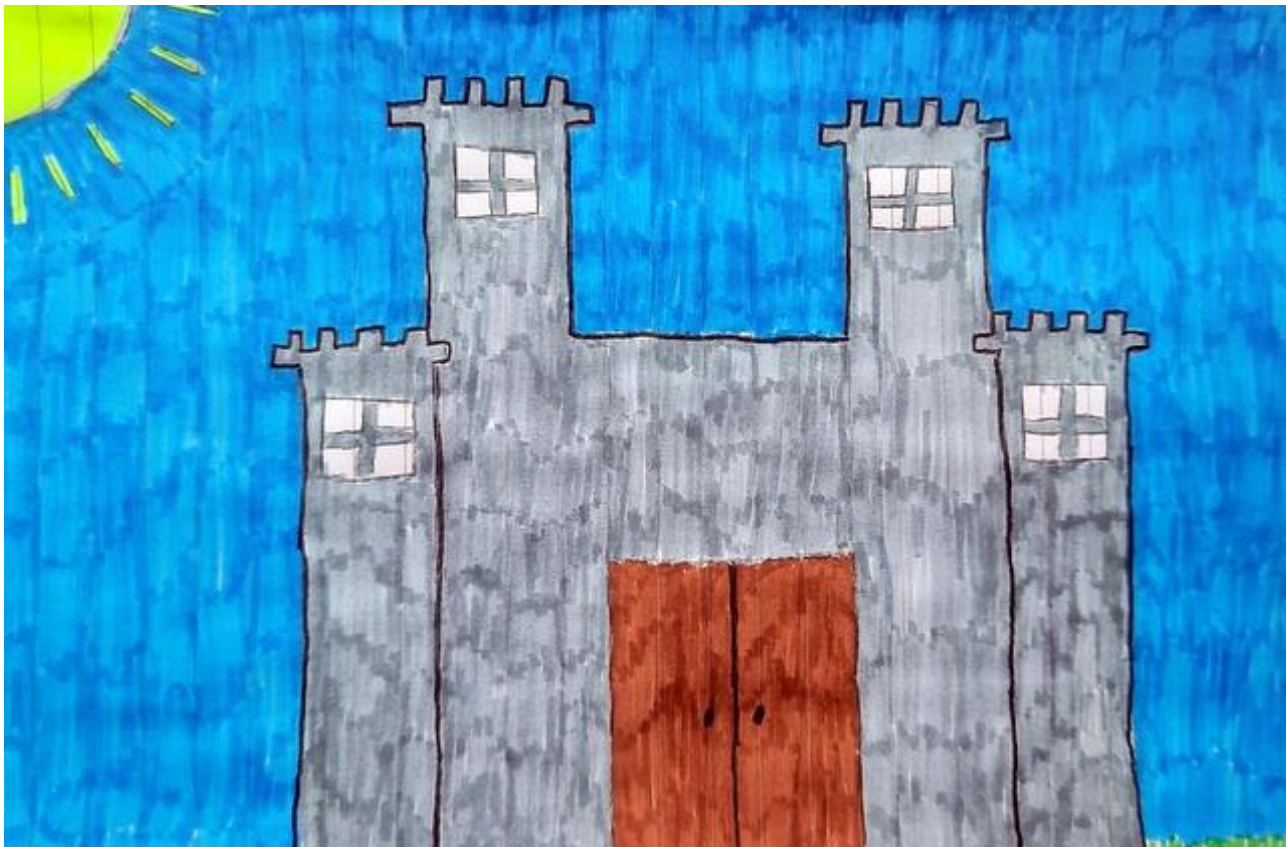
Док су организовали своје венчање и уживали у заједничким тренуцима, схватили су колико су срећни. Након венчања су решили да живе у селу. Направили су своју кућу, гајили су органску храну и засновали породицу. Марко је постављао прилоге о сеоском животу на Јутјубу. Заједно су организовали акције за помоћ сиромашним породицама.

Кендра Ким Митровић IVз

Наставак бајке „Успавана лепотица“

И тако, после пуних петнаест година, успавана лепотица краљица Ружица је затруднела. Она и краљ Кристијан су били узбуђени и срећни што ће имати двоје деце. Нису могли да дочекају дан њиховог рођења. Добили су две девојчице, Миу и Клару. Оне су израсле у две принцезе. Клара је била поштена и добра, али њена лепота поред Мије није долазила до изражаја. Миа је пленила својом лепотом, али је имала лошу нарав. Била је зла, непоштена и осветољубива. Када год би од родитеља добијали одећу и поклоне, Миа је била незадовољна и увек је тражила још. Свађала се са Кларом и оптуживала је да су њене ствари лепше. И према родитељима је била зла. Сав њихов труд да је учине бољом, био је узалуд. Није било наде.

Године су пролазиле и Миа и Клара су стасавале за удају. Краљ је организовао велики бал на који су били позвани принчеви из блиских и далеких земаља. Сви су очарано посматрали Миу, која је пленила својом лепотом. Само је поштен и добар принц Милош био одушевљен Кларом и затражио је њену руку. Она је просидбу прихватила одушевљено. Миа је имала много просаца и сви су се трудили да је освоје. Она их је једног по једног одбијала. Била је јако уображена и поносна што их је очарала. Ипак, била је заинтересована за Франка, чувеног по крађама и преварама. Њега је одмах прихватила, били су слични и то су једно код другог препознали.

Убрзо, обе принцезе су се венчале за своје изабранике. Клара је са мужем остала да живи на свом имању поред родитељског, а Миа је отишла у краљевство свога мужа. Кларин брак је био леп, миран и складан, њих двоје су срећно живели.

Миа је у почетку била срећна, њен брак је био узбудљив и пун авантура што је њој у почетку пријало. Временом, све се променило. Њен муж је многе преварио и опљачкао, што им је донело пуно проблема. Миа је покушала да га убеди да престану са таквим животом, али није успевала у томе.

Почела је да размишља о повратку кући, молила је родитеље да је приме назад. После свега почела је да схвата да је све радила погрешно и желела је да грешке исправи. Али напуштање мужа није баш ишло лако. Цела породица је схватила како се Миа променила и хтели су да је заштите. Краљ и краљица су је примили назад, али бесни муж је тражио освету. Објавио је рат краљевству и намеравао је да убије Миу.

Франк је имао пријатеље међу принчевима и многи су кренули са њим на Миину породицу. На другој страни, краљ Кристијан и принц Милош су придобили бројне савезнике. Дошао је и принц Милан који је некада био веома заљубљен у Миу. Видевши све њих како стоје на супротној страни, пријатељи принца Франка су га саветовали да, ипак, избегне рат. Принц је стигао са војском и послао писмо својој жени и њеној породици у којем изазва на двобој краља Кристијана или неког принца из његовог савеза. Принц Милан се одмах пријавио. Успео је да савлада злог принца у дугој, али поштеној борби. Франк је прихватио пораз и обећао да ће Миу заувек оставити на миру. Непријатељска војска је до вечери напустила краљевство.

Миа је следећег јутра шетала поред реке и срела принца Милана.

- Принче, хвала што сте изашли на двобој бранећи мене и моју породицу.
- Драга принцезо, част ми је што сам се борио за вас. Хоћете ли са мном у шетњу?
- Да, наравно!

Миа је постала боља, љубазна и весела, и то је свима пријало. Живела је у слози са сестром и родитељима. Имала је и праву љубав и радовала се одласку у краљевство принца Милана.

Емилија Миљановић IVз

Растко Стоиловић IIIз